den Ubestemthed, der er vist, føres videre. Hvorledes tror man, at de Mænd, der have havt med denne Sag at gjøre, bedømme et saadant Forhold i Udlandet? Man kan dog vel forstaa, at selv om disse Fremmede ere tilfredsstillede — og der er kommet Erklæringer fra dem om, at de ere fuldstændig tilfredsstillede ved Affindelsen — selv om de ere reiste bort og intetsomhelst Krav kunne gjøre gjældende her, saa føre de dog den Tale videre omkring, at den ene Dag giver man et Tilsagn om Garanti, og den anden Dag tager man det tilbage. Saaledes tror jeg nu, saavidt jeg formaar, at have fremdraget samtlige eller i hvert Fald de hovedsagelige og vigtigste Momenter i denne Sag, som ere fornødne til Bedømmelsen af mit Forhold. Det høie Things Bedømmelse er mig selvfølgelig af den yderste Vigtighed, og jeg tror at have været berettiget til at forlange mine Udtalelser hørte her, da Tinget ikke har betænkt sig paa at anvende et Par Dage eller i alt Fald en Dag til at lade mig staa Skoleret under min Fraværelse. Altsaa, jeg haaber, at denne Sag fra min Side ligger tilstrækkelig belyst, til at ærede Medlemmer have kunnet se, at jeg ikke med Forsæt og Villie har skuffet Nogen, og — jeg gjentager det — de Eneste, der efter min Formening have Nogetsomhelst at beklage sig over, ere Beboerne i den Egn, som kunde havt Nytte af denne Bane. Alt det Andet paa Insinuationernes Omraade maa jeg lade ligge. Jeg bryder mig ikke om, at man siger, at denne Affindelse, som vi vare nødte til at gaa ind paa, da en Forlængelse af Tidsfristen ikke kunde opnaas, er saa lille eller stor, eller at man overhovedet taler om, at en Transaktion har fundet Sted. Det bliver som sagt en Sag mellem de Mænd, hvem den vedkommer.

Inden jeg slutter, maa jeg gjøre et Forbehold ligeover for den Mand, der har handlet i Forening med mig i denne Sag. Det forekommer mig nemlig, at naar Indenrigsministeren under de Forhandlinger, der have fundet Sted her, har yttret, at det kun er i mundtlige Samtaler med Etatsraad Juel, at han har fortolket dette Garantispørgsmaal, saa skinner der Noget igjennem, der gaar ud paa at kaste en Skygge paa ham, og overfor dette maa jeg bestemt erklære, at jeg ikke kan tillade, at man fører nogen Skyld over paa ham og ligesom lader mig glide til Side. Han har handlet loyalt og redelig i denne Sag imod mig og imod Alle, som have havt med den at gjøre. Jeg skylder denne Mand denne Erklæring her, og jeg tillader, som sagt, ikke, at man herfører nogen Skyld bort fra mig over paa ham.

Efter saaledes at have udtalt mig om denne Sag skal jeg endnu en Gang tillade mig at opfordre den høitærede Indenrigsminister som den, der, ved at tage sit givne Garantitilsagn tilbage, har forhindret denne Sags Gjennemførelse, til at tilfredsstille de i deres Haab skuffede Beboere i Frederiksundsegnen ved at virke hen til, at de faae et Jernbaneanlæg.

Formanden: Den ærede Forespørger benyttede paa nogle Punkter af sit Foredrag det Udtryk, tilsyneladende med Anvendelse paa en Mand eller nogle Mænd udenfor Tinget, at Sagen var bleven „korrumperet". Jeg opfattede ikke dette Ord i den graverende Betydning, hvorin det kan tages — thi i saa Fald maatte jeg have gjort Indsigelse mod det —, men kun i den Betydning, at Sagen var bleven fordærvet eller ødelagt. — Den ærede Indenrigsminister har Ordet.

Indenrigsministeren: Jeg finder det ganske naturligt, at det ærede Medlem ved sin personlige Stilling til denne Sag har havt en stærkt begrundet Anledning til her at søge at udtale sig om den, og til den Anbefaling, han gav sig selv, skal jeg for mit Vedkommende gjerne føie, at han har været den ivrigste og mest udholdende Forkjæmper for sin Plan, ligesom det ogsaa er mig bekjendt, at han paa tidligere Stadier har afvist ethvert Tilbud om at træde tilbage fra den. Naar han imidlertid efter saaledes at have vasket sig ren har ønsket at kaste Indholdet af Vandfadet ud over Indenrigsministeriet eller særlig over Indenrigsministeren, maa han tilgive, at det er af den Slags Ting, jeg ikke kan tillade. An-